

DOSAR NR. 64634/3/2011

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 2102
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 25.11.2011
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: DANIELA ILEANA TĂNĂSESCU
GREFIER: LAURA GABRIELA IONIȚĂ

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București a fost reprezentat de procuror Reincke Carmen.

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta TRUICĂ IRINA prin autoritatea centrală MINISTERUL JUSTIȚIEI, în contradictoriu cu pârâtul TRUICĂ REMUS și autoritatea tutelară din cadrul PRIMĂRIEI SNAGOV, având ca obiect răpire internațională de copii.

Dezbaterile în fond și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 17.11.2011, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 25.11.2011, când hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a IV-a Civilă sub nr. 64634/3/2011, la data de 04.10.2011, reclamantul MINISTERUL JUSTIȚIEI, în calitate de Autoritate Centrală pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, reprezentant legal al reclamantei IOANA IRINA TRUICĂ, conform art. 7 din Legea nr. 369/2004, în temeiul art. 3, art. 4, art. 8 și art. 12 din convenție, în temeiul art. 1, art. 3 alin. 2, art. 8 alin. 2 și art. 11 din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției de la Haga, precum și în temeiul art. 11 din Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul REMUS TRUICĂ și cu Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Snagov, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtului să înapoieze minorele Natalia Irina Truică și Maria Raluca Truică, ambele născute la data de 25.07.2004, la reședința obișnuită din Saint Martin, Franța, la mama acestora - Domanie de la Baie Nettle nr. 10, 97150.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că la data de 31.08.2011, Ministerul Justiției a fost sesizat de către Autoritatea Centrală a Republicii Franceze cu cererea prin care doamna Ioana Irina Truică solicită, în temeiul prevederilor Convenției de la Haga din 1980, înapoierea minorelor Natalia Irina Truică și Maria Raluca Truică la reședința obișnuită din Saint Martin. În

motivarea cererii de înapoiere, reclamanta invocă reținerea ilicită a minorelor în România, fără acordul său, de către pârât.

Conform informațiilor transmise de către autoritățile franceze, minorele Natalia Irina și Maria Raluca Truică, ambele născute la data de 25.07.2004, la București, sunt fiicele din căsătorie ale numiților Ioana Irina Truică și Remus Truică, ambii cetățeni români, rezidenți în Saint Martin, Baie Rouge, lot 408, Les Terres Basses, Franța.

Soții au decis să își stabilească domiciliul conjugal în Saint Martin, cumpărând la data de 27.10.2010 o casă la adresa Residence Baie Rouge, lot 408, Les Terres Basses, 97150. Reclamanta împreună cu minorele s-au instalat la această adresă începând cu luna septembrie 2010. Anterior, timp de 8 ani, familia Truică și-a petrecut vacanțele în Saint Martin, pe un iaht proprietatea acestora.

Minorele au fost înscrise la o școală privată din Saint Martin, Caribbean International Academy, pe care au frecventat-o întregul an școlar 2010 - 2011, în acest interval reclamanta și minorele părăsind insula Saint Martin doar în vacanța de Crăciun 2010.

De asemenea, minorele au fost pre-înscrise la aceeași școală pentru anul școlar 2011 - 2012, cheltuielile de școlarizare pentru întregul an fiind achitate anticipat la data de 22.03.2011.

Urmare cererii de divorț introduse de către Ioana Irina Truică la data de 6.06.2011, pe rolul Tribunalului de Mare Instanță din Basse Terre, la data de 27.06.2011 instanța franceză a stabilit următoarele: autoritatea parentală va fi exercitată în comun de către cei doi părinți; reședința minorelor este fixată în mod provizoriu la mamă; părinții trebuie să ia de comun acord toate deciziile importante referitoare la domiciliul, educația copiilor etc.

Ulterior acestei decizii, reclamanta și-a exprimat acordul scris ca pârâtul să își exercite dreptul de vizită prin deplasarea minorelor în România în perioada 1.07-21.07.2011. La expirarea acestui interval de timp, tatăl minorelor și-a manifestat refuzul de înapoiere a acestora la reședința obișnuită printr-o scrisoare adresată reclamantei, în conținutul căreia a arătat faptul că a introdus un proces de divorț și încredințare pe rolul instanțelor române, informând-o totodată pe mama minorelor asupra posibilității exercitării unui drept de vizită.

Pe rolul Judecătoriei Buftea se află la acest moment dosarul nr. 6257/94/2011 având ca obiect divorț și încredințare minori, cu termen de judecată la data de 24.10.2011. De asemenea, pe rolul Judecătoriei Buftea a fost introdusă de către tatăl minorelor o cerere de ordonanță președințială, prin care s-a solicitat stabilirea provizorie a domiciliului minorelor în comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, jud. Ilfov. Ministerul Justiției, prin Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară, a informat Judecătoria Buftea cu privire la dispozițiile imperative ale art. 16 din Convenția de la Haga.

La data de 8.09.2011, Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară din cadrul Ministerului Justiției a adresat domnului Remus Truică o scrisoare de conciliere, prin care i s-a adus la cunoștință faptul că în cazul neînapoierii de bunăvoie a minorelor în Saint Martin, Ministerul Justiției are obligația de a promova, în temeiul Convenției de la Haga din 1980, o acțiune în interesul mamei, la Tribunalul București, prin care se va solicita să se dispună înapoierea

copiilor la reședința obișnuită. Această tentativă de conciliere nu a primit răspuns.

În urma cererii de localizare a minorelor pe teritoriul României, Inspectoratul General al Poliției Române - Direcția de Investigații Criminale a comunicat, prin adresa înregistrată la Ministerul Justiției sub nr. 79803/22.09.2011, faptul că minorele locuiesc împreună cu părântul în comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, județul Ilfov.

Potrivit art. 3 din Convenția de la Haga din 1980: „deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită: „a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat, înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii, acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluia stat”.

Conform Raportului explicativ al convenției Vera-Perez: „ceea ce convenția își propune să apere sunt relațiile care se află deja protejate cel puțin prin aparența unui titlu valabil asupra dreptului de încredințare în statul reședinței obișnuite a copilului, adică prin dreptul statului unde aceste relații se derulează înaintea deplasării”

Art. 2 pct. 11 lit. b din Regulamentul II bis de la Bruxelles (2201/2003), prevede că încredințarea „va fi considerată a fi exercitată împreună, când, ca urmare a unei hotărâri judecătorești sau a operării legii, unul dintre titularii răspunderii părintești nu va putea decide locul de reședință al copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești”.

De asemenea, conform dispozițiilor art. 5 din Convenția de la Haga, dreptul de a hotărî asupra locului de reședință a copilului reprezintă o componentă a dreptului de încredințare.

Totodată, reclamantul a solicitat a se avea în vedere și cele reținute prin Raportul explicativ al Convenției, Vera-Perez, conform căruia: „trebuie să fie asimilat unei asemenea situații (deplasării ilicite) refuzul de a reintegra copilul în mediul său, după un sejur în străinătate, consimțit de persoana căreia îi fusese încredințat”.

În conformitate cu prevederile art. 14 din Legea 272/2004: „Copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament”.

De asemenea, s-a învederat aplicabilitatea în speță a Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003, cu solicitarea de a avea în vedere dispozițiile art. 11 în momentul soluționării cauzei.

Mai mult, acțiunea ce face obiectul prezentei cauze urmărește înapoierea de urgență a minorelor la reședința obișnuită, conform dispozițiilor speciale ale Convenției de la Haga din 1980.

Astfel cum rezultă din Raportul explicativ Vera-Perez, obiectivele Convenției de la Haga din 1980 sunt: restabilirea statu quo-ului, prin înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în orice stat contractant; respectarea efectivă în celelalte state contractante a drepturilor de încredințare și de vizită existente într-un stat contractant; crearea unui mijloc eficient de descurajare a răpitorului, care pretinde ca acțiunea sa să fie legalizată de autoritățile statului de refugiu, în sensul de a lipsi acțiunile sale de orice consecință practică și juridică. „în fapt, pe această cale (răpire sau neînapoiere ilicită), persoana particulară poate să schimbe legea aplicabilă și să obțină o decizie judiciară care să-i fie favorabilă”.

Conform Convenției, o cerere de înapoiere nu împieteză asupra fondului dreptului privind încredințarea (art. 19).

În acord cu scopul și obiectivele Convenției de la Haga, atunci când se constată că deplasarea sau reținerea într-un stat contractant s-a făcut ilicit, instanța de judecată trebuie să dea eficiență mecanismului de returnare sumară reglementat de Convenție, care nu pune în discuție dreptul privind încredințarea copilului către un părinte sau altul, ci doar reîntegrarea copilului în mediul lui obișnuit de viață.

Astfel cum rezultă din preambulul Convenției de la Haga, scopul acesteia este de a asigura garantarea înapoierii copilului în statul reședinței sale obișnuite, fiind vorba tocmai despre o măsură urgentă și provizorie, până în momentul în care o instanță competentă se va pronunța asupra fondului dreptului privind încredințarea minorului către unul din părinți.

Tot prin Raportul explicativ Vera-Perez al Convenției de la Haga se arată că: „...discutarea pe fond a cauzei, adică a dreptului de încredințare contestat, va trebui să fie angajată în fața autorităților competente ale statului în care copilul își avea reședința obișnuită înaintea deplasării, atât în cazul în care deplasarea a avut loc înainte ca o decizie de încredințare să fie dată, precum și dacă o asemenea deplasare s-a produs cu violarea unei decizii preexistente”.

„Convenția nu încearcă să reglementeze definitiv încredințarea copiilor, ceea ce slăbește considerabil argumentele favorabile legii naționale; pe de altă parte, normele convenționale se bazează, într-o largă măsură, pe ideea subadiacentă că există un fel de competență naturală a tribunalelor reședinței obișnuite a copilului într-un litigiu referitor la dreptul de încredințare”. (pct. 66 din raportul Vera Perez).

Înapoierea imediată permite ca decizia finală privind încredințarea să fie luată de către autoritățile statului reședinței obișnuite a minorilor, avută imediat anterior deplasării ilicite.

Art. 4 din Convenția de la Haga prevede că aceasta „se aplică oricărui copil care își avea reședința obișnuită într-un stat contractant imediat înainte de încălcarea drepturilor privind încredințarea”.

Conform Raportului explicativ al Convenției, Vera-Perez, „reședința obișnuită ... este o noțiune de pur fapt, care diferă mai ales de cea de domiciliu”. Prin urmare, noțiunea trebuie analizată de la caz la caz, pe baza elementelor de fapt.

Urmând acest raționament, verificându-și competența, și Tribunalul de Mare – Instanță din Basse Terre a concluzionat că, în speță, reședința obișnuită a

minorelor a fost stabilită de către soți la Saint Martin, pentru aspectele de fapt arătate mai sus.

De asemenea, reclamantul a învederat faptul că, în conformitate cu prevederile art. 14 din Convenție: „pentru a se stabili existența unei deplasări sau a unei neînapoieri ilicite, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat poate ține seama în mod direct de legea și de hotărârile judiciare sau administrative recunoscute sau nu în mod formal în statul în care se află reședința obișnuită a copilului...”, „în scopul pronunțării unei hotărâri rapide, care stă la baza mecanismului convențional”, astfel cum explică Raportul Vera-Perez.

Niciunul dintre părinți nu este cu nimic mai îndreptățit decât celălalt să ia decizii în mod unilateral în privința copiilor, iar pârâtul, nesocotind dispozițiile legale la care s-a făcut referire mai sus, privind egalitatea în drepturi și îndatoriri a părinților față de copiii lor minori, a luat în mod unilateral o decizie care a determinat privarea mamei de dreptul de a avea legături personale cu aceștia.

De asemenea, s-a solicitat a se avea în vedere faptul că, potrivit pct. 22 din Raportul explicativ Perez-Vera, încă din Preambul, statele semnatare declară că sunt profund convinse că interesul copilului este de o importanță primordială în orice problemă privind încredințarea sa; este sigur că tocmai având această convingere ele au elaborat Convenția, dornice să protejeze copilul pe plan internațional împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau neînapoieri ilicite”, precizând totodată că printre manifestările obiective a ceea ce constituie interesul copilului, figurează dreptul de a nu fi deplasat sau reținut în numele unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale”.

În consecință, s-a solicitat a se constata că reținerea minorelor în România fără acordul mamei este considerată ilicită în înțelesul art. 3 din Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, având în vedere faptul că minorele au avut reședința obișnuită în Saint Martin, Franța, „imediat înaintea deplasării sau neînapoierii”, iar mama a exercitat în mod efectiv dreptul de încredințare, pe care îl deține în comun cu pârâtul, conform legislației franceze în materie.

Mai mult, prin hotărârea Tribunalului de Mare Instanță din Basse Terre, din 27.06.2011, reședința minorelor a fost fixată la mamă.

Pentru aceste considerente, reclamantul a solicitat admiterea acțiunii, înapoierea de urgență a minorelor la reședința obișnuită din Saint Martin, la mama acestora, pe cheltuiala pârâtului.

Totodată, s-a solicitat ca, în temeiul art. 11 din Legea nr. 369/2004, să fixeze în cuprinsul hotărârii un termen pentru executarea obligației de înapoiere, sub sancțiunea aplicării unei amenzi civile cuprinsă între 5 milioane și 25 de milioane de lei, în favoarea Statului Român.

În temeiul art. 242 alin. 2 C.proc.civ., s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

Pârâtul REMUS TRUICĂ, a formulat, în temeiul art. 115 și urm. C.proc.civ., întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulată de Ministerul Justiției în temeiul Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, prin care se solicită înapoierea minorelor Natalia Irina Truică și Maria Raluca Truică în

Saint Martin, întrucât în speță nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Convenția de la Haga și nu este vorba de o răpire internațională de minori săvârșită de pârât, având în vedere că minorele se află la domiciliul și reședința lor obișnuită din Snagov, str. Florilor nr. 154, județul Ilfov, adresă la care a fost și domiciliul conjugal al soților și unde pârâtul continuă să locuiască împreună cu minorele.

În motivare, s-a arătat că procedura de răpire internațională în temeiul Convenției de la Haga este o procedură urgentă, dar Curtea de Apel București a statuat deja în cauze similare că „deși este conștientă de faptul că în chestiunile legate de reunirea copiilor cu părinții lor oportunitatea unei măsuri trebuie judecată prin rapiditatea cu care este pusă în practică asemenea cazuri necesitând o soluționare urgentă deoarece trecerea timpului poate avea consecințe iremediabile asupra relațiilor dintre copii și părintele care nu locuiește cu aceștia, totuși celeritatea unei astfel de proceduri nu trebuie să afecteze celelalte garanții ale procesului echitabil ce ar putea afecta deopotrivă interesul superior al copiilor și dreptul la o viață de familie” - a se vedea în acest sens decizia nr. 96 din 26.01.2010 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 85/2010, anexată întâmpinării.

Pârâtul este direct interesat în soluționarea cu celeritate a prezentei cauze întrucât asupra sa planează acuzația de răpire internațională a propriilor copii, împrejurare care îi cauzează prejudicii ireparabile, și prin urmare este direct interesat să demonstreze instanței de judecată că nu sunt îndeplinite condițiile și că nu este vorba de nici o răpire internațională de minori din partea sa.

Astfel, pârâtul apreciază că în speță nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 3 din Convenția de la Haga astfel încât nu este vorba de o răpire internațională de minori.

Minorele Natalia Irina Truică și Maria Raluca Truică nu au avut niciodată și nu au reședința obișnuită în Saint Martin. Domiciliul și reședința obișnuită a minorelor a fost și este în România, comuna Snagov, str. Florilor nr. 154, județul Ilfov

În primul rând este important de reținut că minorii nu au fost deplasați sau reținuți ilicit pe teritoriul României. Reședința obișnuită a minorelor se află pe teritoriul României unde acestea au locuit dintotdeauna, de când s-au născut, și unde acestea locuiesc și în prezent.

Domiciliul și reședința obișnuită a soților Truică a fost în permanență la Snagov. Niciodată aceștia nu și-au stabilit domiciliul comun în Saint Martin, cum eronat se arată în cererea de chemare în judecată.

Așa cum s-a statuat în practica judiciară a Curții de Apel București referitoare la procedura de răpire internațională de minori, „unul dintre elementele esențiale ce trebuie avut în vedere pentru a stabili dacă deplasarea unui minor a fost sau nu ilicită este acela al reședinței obișnuite pe care o avea respectivul minor, reședință obișnuită ce reprezintă o noțiune autonomă de drept comunitar, în sensul în care aceasta nu are un corespondent absolut în dreptul intern, ea urmând să fie stabilită în concreto de către instanța de judecată în raport de circumstanțele particulare ale fiecărei cauze deduse judecării”. În cauza respectivă Curtea de Apel București a statuat că întrucât aspectele legate de reședința obișnuită sunt aspecte de fapt, urmează a fi probate prin orice

mijloc de probă, inclusiv martori și interogatoriu - a se vedea în acest sens decizia civilă nr. 96/26.01.2010 a Curții de Apel București Secția a III-a Civilă, citată anterior.

Curtea de Apel București a statuat într-o altă decizie că prin reședință obișnuită se înțelege locul unde se află domiciliul minorilor ca mediu de viață al acestora - decizia civilă nr. 855 din 19 mai 2009 dosar nr. 915/2009.

În speță, atât pârâtul cât și petenta sunt cetățeni români, cetățenie pe care au dobândit-o prin naștere și pe care nu au pierdut-o niciodată. În aceste condiții, fetițele lor minore Trucă Natalia-Irina și Trucă Maria-Raluca sunt de asemenea cetățeni români, prin naștere, în condițiile art. 5 din Legea nr. 21/1991.

Căsătoria dintre soții Trucă Remus și Trucă Ioana-Irina, s-a încheiat la data de 9 februarie 2002, în București, Sectorul 1.

La data de 25 iulie 2004, în București, Sectorul 5, s-au născut minorele gemene Trucă Maria-Raluca și Trucă Natalia-Irina.

Începând cu anul 2003, familia Trucă a locuit neîntrerupt la locuința familiei din comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, județ Ilfov, România (Vila Snagov).

În consecință, ultimul domiciliu comun al soților, anterior părăsirii acestuia de către pârâtă, reședința obișnuită a familiei a fost în Snagov, sat Snagov, Calea Florilor nr. 154, județul Ilfov, România, iar pârâtul locuiește și în prezent la această adresă, împreună cu fetițele.

În consecință, reședința obișnuită a minorelor a fost și este la Snagov, str. Florilor nr. 154, județul Ilfov, unde acestea locuiesc și în prezent.

În mod fals, Ioana Irina Trucă, soția pârâtului, pretinde că reședința obișnuită a soților și a minorelor s-ar afla în insula Saint Martin, vila Interlude, lot 408, Terres Basses, Residences de Baie Rouge, (în continuare Vila Interlude). De altfel, poziția sa este contradictorie, în fața judecătorului de afaceri familiale din Saint Martin a pretins că reședința obișnuită a soților și minorelor ar fi fost vila Interlude, lot 408, Terres Basses, Residences de Baie Rouge, pentru ca ulterior, respectiv în procedura de răpire să menționeze că reședința obișnuită ar fi Domanie de la Baie Nettle nr. 10,97150.

De altfel, în chiar cuprinsul acțiunii promovate de Autoritatea Centrală din România, în urma sesizării formulate de Trucă Ioana - Irina, apar inconsecvențe în susțineri.

Astfel, petenta a sesizat Autoritatea Centrală - Ministerul Justiției - din Franța cu o cerere de înapoiere a minorelor Trucă Maria - Raluca și Trucă Natalia - Irina la reședința obișnuită a acestora de pe Insula Saint Martin, Domanie de la Baie Nettle nr. 10, 97150.

La câteva paragrafe distanță, în cererea de chemare în judecată formulată de Autoritatea Centrală - Ministerul Justiției - din România se arată că petenta Trucă Ioana - Irina a susținut în fața autorităților implicate că „soții au decis să își stabilească domiciliul conjugal în Saint Martin, cumpărând la data de 27.10.2010 o casă la adresa Residence Baie Rouge, lot 408, Les Terres Basses, 97150 (Vila Interlude).

Scopul avut în vedere de soți la momentul achiziționării acestui imobil a fost acela de a fi folosit ca și casă de vacanță pe perioada anotimpului rece din România, în restul timpului urmând a fi închiriat turiștilor. În acest sens soții au

încheiat un contract de locațiune cu agenția imobiliară locală Carimo, imobilul fiind oferit spre închiriere în regim turistic. În timpul în care Vila Interlude a fost dată în închiriere agenției imobiliare, petenta a continuat să locuiască pe insulă în diferite hoteluri, de la începutul acestui an și până în luna iunie înregistrând nu mai puțin de 11 șederi la hoteluri diferite, iar apoi într-un apartament pe care a pretins pro causa că l-ar fi închiriat și care este situat la adresa Domanie de la Baie Nettle nr. 10, 97150.

Așadar, imobilul Vila Interlude nu a fost niciodată reședința obișnuită a familiei și a minorelor, ci reprezintă o casă de vacanță, tratată ca atare de către soți, care au locuit acolo o perioadă foarte scurtă de timp și care a fost închiriată, în mod repetat, pentru perioade foarte lungi de timp, turiștilor veniți în insula Saint Martin.

În ceea ce privește imobilul situat la adresa Domanie de la Baie Nettle nr. 10, 97150, indicat de petenta în sesizare ca reședința obișnuită a familiei, nici acesta nu a fost vreodată reședința obișnuită a minorelor, fiind vorba de o casă despre care a aflat că a fost închiriată de soție ulterior pronunțării ordonanței de neconciliere.

Cât timp s-a aflat în insula Saint Martin, soția pârâtului a locuit cu precădere prin hotelurile din insulă, aflate atât pe teritoriu francez, cât și pe teritoriul olandez (insula St Martin se găsește sub două jurisdicții, franceză și olandeză) nefiind astfel posibilă stabilirea unei adevărate reședințe obișnuite în sensul Regulamentului nici măcar în ceea ce o privește pe soția pârâtului.

Minorele nu au avut niciodată reședința obișnuită în Insula Saint Martin, nici la adresa din Residence Baie Rouge, Iot 408, Les Terres Basses, 97150 (Vila Interlude) și nici la Domanie de la Baie Nettle nr. 10, 97150.

Reședința obișnuită a minorelor Trucă Maria - Raluca și Trucă Natalia - Irina s-a aflat întotdeauna în România, județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, strada Florilor nr. 154, acolo unde soții Trucă au avut domiciliul comun și unde pârâtul și minorele locuiesc și în prezent.

Acest lucru reprezintă o chestiune de fapt, așa cum a statuat Curtea de Apel București în jurisprudența sa și pe care pârâtul a învederat că o va dovedi prin probele pe care le va administra în cauză, înscrisuri, interogatoriu și martori.

Astfel, faptul că reședința obișnuită a minorelor este în România la Snagov, str. Florilor nr. 154, județul Ilfov este confirmat de următoarele înscrisuri: ancheta socială efectuată de Autoritatea Tutelară Snagov - se constată că domiciliul în fapt al soților și reședința obișnuită a minorelor a fost și este la locuința din Snagov; în același sens, cu prilejul efectuării raportului de evaluare psihologică, psihologul Direcției pentru Protecția Copilului a constatat că în fapt domiciliul soților și reședința obișnuită a fetițelor a fost și este la Snagov. Atât în raportul de evaluare psihologică, cât și în procesul-verbal al întâlnirii din 29.07.2011 se menționează că domiciliul familiei și al minorelor, reședința obișnuită a acestora este în județul Ilfov, la Snagov, str. Florilor nr. 154. În raportul de întâlnire, la pag. 3, psihologul Direcției de Asistența Generală și Protecția Copilului - Ilfov menționează atașamentul copiilor față de domiciliul în fapt (reședința obișnuită) de la Snagov "discuție consilier-mamă în urma anchetei întreprinse se constată un atașament al fetelor, motivează și

argumentează că asta este domiciliul lor"; în același sens au fost menționate și rapoartele de consiliere; facturile de gaze, telefonie, cablu TV, internet – din analiza facturilor de gaze se poate observa chiar consumul efectiv atât din lunile de vară și de iarnă - cel din lunile de iarnă este foarte mare - ceea ce demonstrează că imobilul a fost locuit de familie; adresa constructorului imobilului din Snagov - SC ROCONSTRUCT Prod 2000 SRL, prin directorul general Marius Rogojinaru arată că „înainte să finalizeze noua casă, familia Truică a locuit cu titlu permanent în casa veche de la aceeași adresă, care le-a servit mult timp drept domiciliu stabil și care în prezent este folosită de personalul administrativ”. De asemenea, se precizează referitor la construirea actualului imobil de la Snagov că „o mare parte din lucrările de la adresa ce a servit și servește în continuare drept domiciliu familiei Truică au fost executate sub directa mea supraveghere”; adresa preotului paroh al Bisericii cu hramul Buna Vestire din Snagov menționează în adresa nr. 1 din 29 iulie 2011 că „soții Remus și Ioana-Irina Truică, alături de fetițele lor, Natalia-Irina și Maria-Raluca, de religie ortodoxă, prin prisma domicilierei acestora în raza de responsabilitate a Bisericii cu hramul Buna Vestire și anume județul Ilfov, Comuna Snagov, satul Snagov, str. Florilor nr. 154, sunt enoriașii acestui locaș de mai mulți ani de zile” și că „cei doi soți au construit un cămin minunat pentru fetițele lor la Snagov, pe care acestea îl iubesc și îl numesc generic „castelul nostru”. Preotul paroh mai subliniază în adresa menționată că „la ultima discuție pe care am avut-o cu fetițele, acestea mi-au confesat că doresc să rămână acasă, la Snagov, alături de tată, de bunici, de prieteni...”.

Cartea provizorie de identitate emisă de Consiliul local al Comunei Snagov - Serviciul Public de Evidență a Persoanelor pe numele pârâtului Remus Truică unde se atestă că acesta își are reședința în județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154.

Referitor la reședința obișnuită a minorelor, pârâtul a arătat că va depune și alte înscrisuri în probațiune. De asemenea, a solicitat administrarea probei cu interogatoriu și martori.

Pârâtul a mai arătat că în speță nu sunt incidente prevederile art. 3 din Convenția de la Haga din 25.10.1980, pusă în aplicare în dreptul român prin Legea nr. 396/2004: Potrivit dispozițiilor art. 3 din Convenție: Deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită: când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și dacă la vremea deplasării sau neînapoierii acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluși stat”.

În speță, petenta Truică Ioana-Irina nu era la data pretinsei deplasări ilicite titulara vreunui drept privind încredințarea minorelor, mai precis nu era titulara răspunderii părintești asupra minorelor Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-

Irina, astfel cum cu rea-credință a susținut atât în fața Autorității centrale franceze, cât și Autorității centrale române.

Prin ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011 de instanța din Basse Terre, insula Saint Martin, Antilele Franceze, judecătorul de afaceri familiale s-a pronunțat într-o cerere de conciliere, iar nu într-o cerere de divorț. În dreptul francez, desfacerea căsătoriei este precedată în mod necesar de o procedură prealabilă și obligatorie de conciliere, în care judecătorul verifică dacă mai este sau nu posibilă salvarea mariajului și continuarea căsniciei ori dacă separarea soților este inevitabilă. În acest ultim caz, judecătorul de afaceri familiale pronunță o ordonanță de neconciliere, prin care dispune cu caracter eminent temporar măsuri provizorii de natură a asigura circuitul juridic al bunurilor, respectiv situația locativă a minorilor rezultați din căsătoria soților, până la momentul la care intervine o hotărâre de divorț, respectiv până la momentul la care se modifică împrejurările avute în vedere de magistrat la momentul pronunțării ordonanței de neconciliere.

În speță, prin Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011 de Tribunalul de Mare Instanță din Basse Terre, Insula Saint Martin, judecătorul insular a constatat că nu există acordul soților pentru continuarea mariajului. În aceste condiții, judecătorul de afaceri familiale a dispus anumite măsuri cu caracter provizoriu, între care și: organizarea vieții separate a soților la domiciliile care le convin; atribuirea folosinței locuinței din Baie Rouge în favoarea reclamantei Trucă Ioana-Irina, sub rezerva asigurării gestiunii acestei vile; exercitarea autorității părintești asupra fiicelor minore ale cuplului a fost atribuită în comun ambilor soți; stabilirea provizorie a locuinței fiicelor minore ale cuplului alături de mamă, cu recunoașterea corespunzătoare a unui drept de vizită și găzduire în favoarea tatălui.

În consecință, în cauză nu există nicio hotărâre judecătorească prin care să se fi dispus cu privire la încredințarea minorilor, ci au fost luate măsuri provizorii cu privire la locuința minorelor.

De altfel, în ordonanța de neconciliere nu se precizează faptul că minorele au reședința obișnuită în Saint Martin și nici că vor locui cu mama în Saint Martin sau pe teritoriul francez. Prin această ordonanță de neconciliere s-a stabilit doar că provizoriu minorele vor locui cu mama. Dovadă în acest sens îl constituie chiar faptul că soția pârâtului, Ioana Irina Trucă a formulat la același judecător din Saint Martin care a pronunțat ordonanța de neconciliere o cerere de rectificare a ordonanței de non-conciliere în ceea ce privește faptul că judecătorul nu a precizat teritoriul național ca fiind Franța. Judecătorul francez a respins această cerere arătând că în prezent instanța de apel este sesizată cu cererea de apel și prin urmare se va pronunța și cu privire la această rectificare.

Rezultă așadar cu evidență că însăși soția pârâtului, Ioana Irina Trucă a recunoscut că în ordonanța de neconciliere nu este precizat teritoriul național francez drept teritoriu unde copiii își au în mod necesar și obișnuit locuința. Nici nu ar fi fost posibil ca judecătorul francez să stabilească locuința copiilor înafara teritoriului României în condițiile în care tatăl copiilor nu este de acord ca minorele să locuiască în afara României. În acest sens, pârâtul a menționat dispozițiile art. 18 alin.2 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Judecătorul francez a stabilit prin ordonanța de

neconciliere că este aplicabilă legea română. Prin urmare, dispozițiile legii menționate sunt pe deplin aplicabile.

Petenta Ioana Irina Truică, mama minorelor este cea care a reținut ilicit copiii în Insula Saint Martin, fără acordul tatălui și împotriva voinței acestuia, în cazul său fiind vorba de o faptă ilicită de răpire.

Așa cum a menționat anterior, în cursul anului 2010, părțile au achiziționat o casă de vacanță în Insula Saint Martin. Imobilul respectiv reprezintă o casă de vacanță, tratată ca atare de către soți, care au locuit acolo o perioadă foarte scurtă de timp, numai în timpul vacanțelor, și care a fost închiriată, în mod repetat, pentru perioade foarte lungi de timp, turiștilor veniți în insula Saint Martin.

Soția, Ioana Irina Truică a plecat în cursul anului 2010 în Insula Saint Martin pentru o perioadă determinată de timp, în vederea supravegherii lucrărilor de amenajare și modernizare a acestei case de vacanțe. Având în vedere destinația de vacanță a insulei, a fost de acord ca soția să plece împreună cu minorele, sens în care pârâtul a semnat o declarație notarială în cuprinsul căreia a menționat că este de acord ca minorele să părăsească teritoriul României în intervalul 13.09 - 30.10.2010.

Cu toate acestea, la expirarea perioadei pentru care pârâtul a fost de acord ca minorele să călătorească împreună cu mama lor în Insula Saint Martin, soția, Ioana-Irina Truică, a refuzat să se întoarcă în România împreună cu copiii. De asemenea, a refuzat înapoierea copiilor minori în România.

Pârâtul s-a deplasat de mai multe ori în Insula Saint Martin, în cursul anului 2010 și 2011, pentru a o convinge pe soție să se întoarcă în România, respectiv să îi înapoieze copiii dar fără niciun rezultat.

În consecință, soția a fost cea care a răpit copiii, refuzând înapoierea acestora în România la expirarea perioadei pentru care și-a dat acordul.

Prin fapta sa ilicită, soția a dorit să prelungească perioada de ședere a minorelor în Insula Saint Martin tocmai pentru a susține ulterior că acestea ar avea reședința obișnuită acolo și să încerce să se încadreze în dispozițiile art. 8 din Regulamentul CE nr. 2201/2003. Prin fapta sa ilicită de reținere a minorelor pe teritoriul unei insule care nu reprezintă și nici nu are cum să reprezinte reședința obișnuită a copiilor lor, petenta a creat în mod artificial premisele unei acțiuni în răpire internațională de minori încercând să deplaseze propria sa culpă asupra pârâtului.

Petenta a săvârșit practic o fraudă la lege, speculând dispozițiile Regulamentului CE nr. 2201/2003 și ale Convenției de la Haga din 1980 într-un sens contrar celor pentru care au fost editate. Astfel, cu rea-credință petenta a acreditat ideea ca vila Interlude, casă de vacanță a familiei Truică reprezintă reședința obișnuită a minorelor, tocmai pentru a susține ulterior că repatrierea minorelor în România, în căminul lor de la Snagov ar avea caracterul unei deplasări ilicite în sensul Convenției. În acest sens Curtea de Apel București a statuat într-o decizie de speță că "nu se poate aprecia că este în interesul minorului legalizarea unei situații de fapt care se bazează practic pe o injustețe....în accepțiunea legii statului solicitant și a dispozițiilor internaționale care guvernează materia" - decizia civilă nr. 231 din 18 februarie 2010 a Curții de Apel București Secția a III-a Civilă dosar nr. 151 din 2010.

Încercând să-l împiedice în efectuarea demersurilor judiciare pentru înapoierea copiilor, soția a solicitat judecătorului de afaceri familiale din cadrul Judecătoriei Țărilor din Jos din Insula Saint Martin să îi permită să locuiască separat de pârât, iar prin Ordonanța din 6 iunie 2011 judecătorul de afaceri familiale a încuviințat această cerere. Totodată a stabilit termen la data de 20 iunie 2011 într-o procedură de conciliere prealabilă divorțului.

Soția pârâtului a recurs la aceste proceduri în fața unei instanțe necompetente atât pentru a-l împiedica să efectueze demersurile pentru înapoierea copiilor, inclusiv în temeiul Convenției de la Haga, cât și pentru că legea franceză prevede condiții mult mai favorabile în caz de partaj, respectiv presupune partajarea bunurilor comune în cote egale fără a se ține seama de veniturile soților, respectiv indiferent dacă unul din soți nu a contribuit la dobândirea respectivelor bunuri comune și obligă soțul care divorțează să îi asigure celuilalt prestații compensatorii - respectiv aceleași condiții de viață oferite în timpul căsătoriei. De asemenea, un alt motiv care a determinat-o pe soția pârâtului să se adreseze unei instanțe necompetente a fost relația extraconjugală pe care o are cu numitul Jamei Rehab Bekouche, un apropiat al lumii interlope insulare.

În acest context, ordonanța de neconciliere pe lângă faptul că este pronunțată de o instanță necompetentă, este lipsită de eficiență juridică întrucât este pronunțată ulterior săvârșirii faptei ilicite de către petentă - în același sens decizia nr. 756 din 4 mai 2009 a Curții de Apel București în care se arată că obținerea unei hotărâri judecătorești de încredințare ulterior faptei ilicite, respectiv deplasării ilicite sau neînapoierii ilicite nu înlătură caracterul ilicit al faptei.

O altă dovadă în sensul că soția pârâtului nu a fost preocupată de situația minorelor, ci a urmărit să preconstitue o aparență pentru procedurile pe care le-a declanșat ulterior împotriva pârâtului este că după data de 1 iulie 2011 când pârâtul s-a reîntors cu fetițele în România, s-a întors în țară și petenta. Pe data de 20 iulie 2011, deci cu o zi înainte de data la care soția sa susține că se impune întoarcerea minorelor în Saint Martin, Ioana Irina Truică s-a întors singură în Saint Martin. În intervalul de timp în care s-a aflat în România nu a venit deloc să se intereseze de situația minorelor și a plecat din țară singură cu o zi înainte de data la care pretinde că trebuia să îi fie înapoiate minorele. În condițiile în care petenta dorea cu adevărat să se înapoieze împreună cu minorele în Saint Martin și era interesată cu adevărat de soarta lor pârâtul se întrebă desigur retoric de ce a plecat singură doar cu o zi înainte.

În speță lipsește și elementul subiectiv al preținsei faptei, respectiv intenția de răpire.

Nu se poate vorbi de răpire în condițiile în care minorele se află la locuința lor obișnuită.

Minorele au revenit în România la data de 1 iulie 2011, mama Ioana Irina Truică exprimându-și în mod expres acordul în acest sens printr-o declarație notarială.

La data de 21 iulie 2011, pârâtul Remus Truică a notificat-o prin executor judecătoresc pe soția sa Ioana Irina Truică aducându-i la cunoștință faptul că la data de 19.07.2011, dr. David Lucian - medic primar ORL în cadrul Spitalului

Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” (cod 03767), fetița noastră minoră, Trucă Măria Raluca, a fost diagnosticată cu „disfuncție tubară catar ototubar drept” , fiindu-i administrat tratament medicamentos anti-inflamator, cu recomandarea de a evita variațiile bruște presionale (zborul cu avionul, scufundările, etc...), timp de 4-6 luni. In acest sens a fost atașată respectivei notificări Fișa clinică deschisă pe numele fetiței, care cuprinde diagnosticul, tratamentul și recomandările medicului primar in specialitatea ORL. Prin aceeași notificare pârâtul a invitat-o pe mama minorelor să vină să locuiască alături de acesta la Snagov, obligându-se să îi asigure intimitatea.

La data de 23 iulie 2011 pârâtul i-a cumpărat soției sale bilet de avion pentru data de 24 iulie 2011 pentru ca aceasta să vină în România, la data de 25 iulie 2011 fiind chiar ziua de naștere a minorelor.

Petenta nu a dat curs și nu a venit în România la acea dată. Așa cum a menționat anterior, petenta a venit în România la rândul său după reîntoarcerea minorelor împreună cu tatăl lor și a plecat la data de 20 iulie 2011. In respectivul interval de timp nu și-a vizitat deloc fetițele și nu s-a interesat de soarta lor, plecând de asemenea singură în Saint Martin. Toate acestea demonstrează că toate acțiunile petentei reprezintă de fapt o modalitate de a se răfui cu pârâtul, nefiind motivate de dorința sinceră de a-și îngriji copiii, a căror îngrijire este conștientă că nu o poate asigura de altfel nu a asigurat-o niciodată).

Și ulterior notificării din 21 iulie 2011, pârâtul a transmis numeroase scrisori și notificări, în mod direct, prin e-mail sau executor judecătoresc, precum și în atenția avocaților săi, solicitându-i în mod insistent să vină să locuiască cu minorele la locuința obișnuită din Snagov, cel puțin pe perioada în care Măria Raluca Trucă se confruntă cu problemele de sănătate și se recuperează, asumându-și obligația de a-i respecta intimitatea.

Petenta a refuzat să dea curs acestor invitații rezumându-se să vină în vizită ocazional. Pârâtul nu i-a restricționat în nici un fel drepturile cu toate că de multe ori programul de vizită ales de petentă nu respecta programul de somn al copiilor - de multe ori petenta venea după orele 9 seara și rămânea până la orele 23,00.

Elementul intențional al părintelui acuzat de răpire internațională este esențial pentru existența faptei ilicite. În acest sens, Curtea de Apel București a statuat că „nu se poate vorbi de existența unei fapte de răpire internațională de minori sau de menținere ilicită și refuz de înapoiere, de vreme ce nu există indicii din care să reiasă că pârâta ar fi acționat cu intenția de a-și răpi proprii copii, de a-i reține cu forța în România sau de a refuza înapoierea lor” - decizia nr. 231 din 18 februarie 2010 a Curții de Apel București. Așadar, din această decizie rezultă că pentru a se pune problema unei fapte ilicite de răpire trebuie să existe intenția de a răpi, respectiv de a-i ține pe copii cu forța departe de celălalt părinte. In speță, așa cum a menționat niciun moment nu s-a pus o asemenea problemă, în primul rând pentru că minorele se află la reședința lor obișnuită din România (nu pot fi răpiți în propria lor casă și țară), iar în al doilea rând pârâtul aducându-i la cunoștință mamei despre situația copiilor și insistând ca aceasta să vină să locuiască împreună cu minorele.

În subsidiar, în speță sunt aplicabile și dispozițiile de excepție prevăzute de art. 13 alin. 1 lit. a) și b) din Convenția de la Haga, care permit instanței să respingă cererea autorității centrale solicitante.

Astfel, potrivit art. 13 alin. 1 lit. a) și b) din Convenție: Prin excepție de la dispozițiile articolului precedent, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește: a) că persoana, instituția sau organismul care avea în îngrijire copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii, ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri, sau b) că există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă”.

Plecarea minorelor în Insula Saint Martin le-ar expune unui pericol grav, fizic și psihic.

În Insula Saint Martin soția pârâtului a dezvoltat o relație adulterină cu numitul Jamel Rehab Bekouche, cunoscut și sub pseudonimul de „Sofian”, care își are domiciliul pe insula Saint Martin, persoană de moralitate îndoielnică.

Dincolo de relația de concubinaj dintre soția mea și acea persoană, care nu interesează prezenta cauză, pârâtul a subliniat un aspect de o gravitate excepțională și anume că soția sa a decis să își târască proprii copii minori în această situație promiscuă. Soția pârâtului a locuit alături de amantul său și de copiii minori în insula Saint Martin mutându-se din hotel în hotel. Astfel, soția a frecventat mai multe hoteluri, fiind înregistrată cu un total de 11 șederi. La aceste hoteluri a fost găzduită pentru intervale de câteva săptămâni, angrenând în acest stil de viață și fetițele gemene în vârstă de 7 ani.

În consecință, pârâtul a ajuns să constate o adevărată atitudine nomadă a soției, total nepotrivită creșterii și dezvoltării unor copii minori. S-ar crea un mare risc pentru creșterea și dezvoltarea minorelor prin ruperea lor din mediul familial extins în care au crescut, provocând posibile traume emoționale.

Astfel, copii minori ar fi efectiv smulși din universul lor ingenuu, din căminul familiei, de lângă tată, bunici, verișoară, mătușa, unchi, prieteni, colegi de școală, învățătoare, bone, cunoscuți, și târâți efectiv de mamă pe o insulă vulcanică din mijlocul Oceanului Atlantic, cu o suprafață de 80 km.p., fără infrastructură, fără o rețea instituțională, cu o rată a criminalității alarmantă, printre străini, numai pentru ca mama lor să își poată trăi liniștită, departe de oprobriul familiei și al cunoscuților relația de concubinaj cu un personaj de o moralitate îndoielnică.

De asemenea, este alarmantă conduita mamei care vrea să rupă copiii de orice element care îi leagă pe aceștia de țara în care s-au născut și ai cărei cetățeni sunt, ai cărei limbă o vorbesc, precum și de religia ortodoxă în care au fost botezați. Pârâtul a precizat că fetițele gemene, Maria și Natalia, au fost în mod deliberat dezobișnuite de mama lor să vorbească în limba română și s-a încercat de către mamă ca acestea în scurta perioadă în care au rost reținute ilicit în Saint Martin să uite de orice element care ar fi putut să le aducă aminte de România, de casă, de tatăl lor, de familie.

În acest sens Curtea de Apel București a statuat prin decizia nr. 1105 din 2008 că „minora manifestă tulburări de vorbire datorate bilingvismului cu care

s-a confruntat prin deplasările repetate, constatate atât de psihologi cât și de instanță. Situația de risc grav, în care s-ar situa minora în cazul înapoierii sale, reiese din recomandarea psihologului că interesul copilului este de a fi menținut în noul său mediu - România - în care s-a adaptat, pentru a avea ritmul de dezvoltare și recuperare specific vârstei și pentru continuarea terapiilor logopedice și psihologice aflate în curs”.

Aceeași situație este și în speța dedusă judecătii, minorele fiind incluse de altfel într-un program de monitorizare psihologică de către direcția pentru Protecția Copilului Snagov tocmai datorită evenimentelor petrecute în Saint Martin care au afectat dezvoltare psihică și emoțională a minorelor.

Prin orice mijloace, mama lor a căutat să rupă fetițele de tot ceea ce înseamnă România, limba română, familia care trăiește în această țară, faptul că aparțin acestui spațiu etnic și cultural.

Apartenența la o comunitate, sentimentul de acceptare și integrare într-o comunitate care le este deschisă fără nicio opreliște reprezintă esența educației și dezvoltării unor copii de 7 ani, aflați la început de drum, în primii ani de viață și de școală, în punctul de pornire al formării caracterului viitorilor adulți.

În urma cercetărilor pe care le-a efectuat urmare a creării acestei situații disperate, a constatat că numitul Jamel Rehab Bekouche, de origine algeriană, este în evidențele INTERPOL cu un istoric infracțional, fiind anterior cercetat în legătură cu săvârșirea unor infracțiuni cu un grad ridicat de pericol social, precum trafic de droguri și stupefiante de mare risc, trafic de carne vie, locul săvârșirii acestor infracțiuni fiind chiar Insula Saint Martin unde respectiva persoană își are domiciliul.

Pârâatul a menționat totodată că a formulat plângere penală împotriva numitului Sofian pentru corupție de minori, organele de urmărire penală confirmându-i-se că se efectuează cercetări. Mai mult, există suspiciuni temeinice că soția pârâatului a intrat în cercul consumatorilor de cocaină de pe insulă, prezentând o stare de anemie și apatie specifică narcomanilor.

Este total contra interesului superior al copiilor să trăiască în proximitatea unui atare personaj, așa cum dorește soția sa, fiind de ordinul evidenței că dezvoltarea psiho-fizică, orice posibilitate de creștere, educare, îngrijire, dezvoltare și progres a fetițelor minore sunt definitiv compromise.

Cu privire la starea de pericol existentă în Insulă datorită evenimentelor meteo și criminalității, pârâatul a precizat că insula Saint Martin nu are o autonomie teritorială sau administrativă, ci se află sub control dualist franco-olandez, făcând parte din fostele colonii franceze. Populația băștinașă este predominant haitiană, ocupația principală a acestora este turismul (fiind faimoasă lejeritatea și permisivitatea comportamentului pe plajele de nudiști și în cazinouri), iar întrucât insula nu are posibilități autonome de dezvoltare (chiar și resursele de apă potabile sunt limitate), aprovizionarea insulei se realizează exclusiv prin exporturi cu zonele continentale. De asemenea, întrucât insula se află situată în zona de interconvergență tropicală, este adesea „răvășită” de uragane și de furtuni tropicale, cele mai cunoscute fiind uraganul Luis, care a devastat insula în septembrie 1995 și uraganul Lenny, care a cauzat pagube catastrofale și a curmat numeroase vieți în noiembrie 1999. În acest uraganul Irene a devastat insula și a provocat numeroase victime omenești, inclusiv copii.

Condițiile limitate de dezvoltare autonomă și destinația precisă a insulei au determinat un dezinteres al autorităților pentru investiția în infrastructură și în crearea unei rețele instituționale, prin aceasta înțelegându-se un sistem sanitar, de învățământ, de comunicații, etc. ... compatibil cu standardele lumii civilizate.

În altă ordine de idei, situația de fapt existentă în insula Saint Martin nu este propice creșterii, îngrijirii și educării unor fetițe minore, aflate la începutul perioadei de acumulare. Astfel, în ciuda peisajului idilic, pe alocuri, insula Saint Martin este un loc al contrastelor. Dincolo de casele de vacanță ale persoanelor înstărite din toată lumea, orașele și hotelurile din insulă sunt un adevărat focar al traficului de droguri, al prostituției și al crimei organizate, din care localnicii realizează venituri considerabile. În acest sens, vom depune în cadrul probei cu înscrisuri adresa procurorului Republicii privind situația criminalității în Insulă, inclusiv în Școli.

Insula este împărțită între Franța și Olanda, fiind de notorietate faptul că legislația olandeză este foarte permisivă în ceea ce privește prostituția și traficul de droguri. Or, petenta, fără a-l informa măcar, a înscris fetițele minore la o școală tocmai în partea olandeză, iar în diversele sale peregrinări prin hoteluri, alegea în mod iresponsabil hotelurile părții olandeze.

Nici partea franceză a insulei Saint Martin nu este tocmai un spațiu idilic. Sărăcia localnicilor s-a transformat de-a lungul timpului într-o criminalitate cronică. În acest sens, centrul orașului Marigot este păzit de către jandarmi francezi înarmați cu mitraliere și apărați de veste antiglonț, iar peste 70% din criminalitatea din regiunea franceză Guadelupe (care cuprinde insulele franceze din Caraibe) este localizată la Saint Martin, deși aceasta este una dintre cele mai mici insule din regiune. În acest sens, pârâțul a subliniat că în căminul pe care l-a construit la Snagov copiii se bucură de condiții locative excepționale (fetițele au mai multe camere special amenajate, baie proprie cu dotări adaptate copiilor de vârste fragede, spații de joacă proprii, piscină construită special pentru vârsta lor, teren de sport, etc. ...), mai multe bone, un întreg personal de bucătari, șoferi, administratori ai domeniului, care le stau permanent la dispoziție.

Fetițele se află în prezent la domiciliul lor din județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154, fiind esențial pentru dezvoltarea lor să locuiască în acest spațiu, cel puțin până la finalizarea procesului de divorț, fiind înconjurate de familie și de prieteni, tocmai pentru a nu resimți atât de acut neînțelegerile dintre părinți.

Copiii sunt deja afectați din punct de vedere emoțional de evenimentele petrecute în perioada în care s-au aflat în Saint Martin, așa cum rezultă din raportul de evaluare psihologică întocmit de Direcția pentru Protecția Copilului Snagov.

Direcția pentru Protecția Copilului a întocmit un raport de evaluare psihologică a minorelor din care rezultă că dezvoltarea psiho-afectivă a acestora a fost grav afectată ca urmare a evenimentelor petrecute în Insula Saint Martin.

Pentru aceste considerente, Direcția pentru Protecția Copilului din România a inclus minorele într-un program de monitorizare și consiliere psihologică pentru a se putea remedia starea acestora. De asemenea, minorele urmează cursurile școlii în România la Școala nr. 11 Heliade Rădulescu - una dintre cele mai repute școli și desfășoară și un program educațional dar și

recreativ, urmând cursuri de echitație, gimnastică și pian. Atât Direcția pentru Protecția Copilului cât și medicii specialiști au recomandat desfășurarea și chiar intensificarea acestor activități tocmai pentru normalizarea cât mai rapidă a stării generale și psiho-afective a fetițelor.

Nu în ultimul rând, pârâțul a menționat faptul că în urma zborurilor cu avionul în Insula Saint Martin, la data de 19.07.2011, dr. David Lucian - medic primar ORL în cadrul Spitalului Universitar de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” (cod 03767), a diagnosticat-o pe minora Truică Maria-Raluca, cu „disfuncție tubară catar ototubar drept”.

Toate cele menționate anterior demonstrează că admiterea prezentei cereri este contrară interesului superior al minorelor. Așa cum s-a arătat în literatura de specialitate și în practica judiciară, copiii trebuie crescuți pentru ei, iar nu pentru părinți. Curtea de Apel București a statuat că nu se poate dispune înapoierea copilului atunci când nu este în interesul superior al copilului ca acesta să se întoarcă la reședința sa obișnuită pentru că o atare împrejurare l-ar expune unui risc grav, respectiv unui pericol fizic sau psihic care l-ar plasa într-o situație intolerabilă - decizia nr. 231/2010.

În același sens s-a arătat că deplasarea copilului în afara mediului său obișnuit este contrară interesului său superior. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale de drept intern și internațional rezultă că statele contractante acordă o protecție deosebită interesului superior al minorilor, dezvoltării lor fizice și psihice, și în acest context vieții de familie înțeleasă ca o legătură efectivă iar nu strict ca o legătură exclusiv biologică.

De asemenea, s-a statuat într-o altă speță că, atunci când minorul este integrat în mediul său, bucurându-se de o atenție deosebită și sprijin în familia bunicilor, alături de care locuiește cu părintele respectiv nu se impune admiterea cererii întrucât ar fi contrară interesului superior al copilului.

În speță toate aceste condiții sunt îndeplinite. Prin probele pe care le va administra va demonstra susținerile din prezenta întâmpinare referitoare la pericolul deosebit de grav la care ar fi expuse minorele dacă ar pleca în insula Saint Martin.

Cu privire la ordonanța de neconciliere nu conferă nici măcar aparența dreptului pentru petentă, respectiv caracterul executoriu al Ordonanței de neconciliere din 27 iunie 2011 este în prezent suspendat, așadar nu există temei pentru a se susține că minorele Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-Irina sunt reținute ilegal de tatăl lor, Truică Remus.

Petenta Truică Ioana-Irina invocă Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27 iunie 2011 de instanța din Basse Terre, insula Saint Martin ca temei al susținerilor sale referitoare la deplasarea și reținerea ilegală a minorelor Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-Irina de către tatăl lor, reclamantul Truică Remus. Pe baza acestor susțineri pârâta a sesizat Autoritățile centrale din Franța și România, state membre ale Convenției de la Haga din 1980, cu o cerere privind înapoierea de îndată a minorelor în Insula Saint Martin.

În primul rând, împotriva acestei ordonanțe s-a exercitat calea de atac a apelului, ce urmează a fi soluționat de către Curtea de Apel din Basse Terre.

În al doilea rând, caracterul executoriu al Ordonanței de neconciliere este suspendat pe teritoriul României. Astfel, la data de 9.09.2011 Curtea de Apel

București - Secția a III a Civilă și de minori și familie a pronunțat în dosarul 7924/2/2011 o încheiere prin care a dispus suspendarea provizorie a sentinței civile nr. 1419/6.09.2011 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV a prin care instanța încuviințase executarea silită pe teritoriul României a Ordonanței de neconciliere.

Așadar, cu atât mai mult nu există niciun temei pentru a se considera că minorele Trucă Maria-Raluca și Trucă Natalia-Irina ar fi reținute ilicit de tatăl lor, reclamantul Remus Trucă și cu atât mai puțin pentru a face aplicația art. 16 din Convenția de la Haga din anul 1980.

În speță, există numeroase motive care justifică refuzul de recunoaștere, motive care au fost invocate de pârât și în cadrul procedurii judiciare declanșate de soția sa, Ioana-Irina Trucă, în vederea încuviințării executării acestei ordonanțe de neconciliere.

Astfel, Ordonanța de neconciliere a fost pronunțată de o instanță incompetentă material și teritorial, fiind încălcată ordinea publică - motivul de refuz al recunoașterii prevăzut de art. 23 alin. 1 lit. a) din Regulament: Normele aplicabile competenței asupra divorțului dintre Trucă Irina și Trucă Remus se regăsesc în Capitolul II, Secțiunea 1 a Regulamentului CE nr. 2201/2003, respectiv articolele 3-7 din Regulament.

În ceea ce privește competența de fond, articolul 3 din acest act normativ european stabilește două criterii alternative în raport de care se apreciază competența de fond a instanței sesizate, acestea fiind cetățenia (art. 3 alin. 1, lit. b.) și reședința (art. 3 alin. 1, Ut. a.) în condițiile restrictive ale încadrării într-una dintre situațiile prevăzute de acest din urmă text de lege.

După cum reiese din interpretarea gramaticală a articolului 3 din Regulament, și din jurisprudența instanțelor române, în mod neîndoielnic instanța sesizată este competentă în măsura în care este îndeplinit cel puțin unul dintre criteriile prevăzute în mod alternativ de către Regulament. Având în vedere formularea textului (conjuncția adversativă sau), rezultă că este vorba de criterii alternative, iar nu cumulative.

Cu privire la criteriul cetățeniei - art. 3 alin. 1 lit. (b) din Regulament s-a arătat că potrivit Regulamentului CE nr. 2201/2003, „Sunt competente să hotărască în probleme privind divorțul (...) instanțele judecătorești din statul membru (...) (b) de cetățenie al celor doi soți”.

În condițiile în care, atât Trucă Remus, cât și reclamanta Trucă Ioana-Irina sunt cetățeni români, fapt necontestat și dovedit, de altfel, de toate actele de identitate, acest criteriu este suficient și necesar pentru ca instanța română să fie cea competentă să judece pricina. Căsătoria a fost încheiată în România, minorele sunt născute în România și sunt cetățeni români, iar domiciliul de fapt al familiei este în România la Snagov. În Saint Martin soții au cumpărat o casă de vacanță și merg acolo doar ocazional, în anumite perioade ale anului.

Or, sub acest prim aspect, rezultă cu evidență că instanța din Basse Terre, insula Saint Martin, Antilele Olandeze a fost incompetentă material și teritorial să judece o procedură de conciliere a unor cetățeni români, cu domiciliul în România, Ordonanța de neconciliere pronunțată fiind nelegală.

Cu privire la criteriul reședinței obișnuite art. 3 alin. 1 lit. (a) din Regulament, respectiv ipoteza 1 - reședința obișnuită a soților s-a arătat că,

reședința obișnuită a soților este în România, în județul Ilfov, în localitatea Snagov, comuna Snagov, str. Florilor, nr. 154, la locuința familiei, care a fost părăsită de către pârâtă la data de 07.07.2011 când aceasta și-a ridicat lucrurile personale.

În mod fals, Ioana-Irina Truică a pretins în fața instanței insulare că reședința obișnuită a soților s-ar afla în insula Saint Martin, vila Interlude, lot 408, Terres Basses, Residences le Baie Rouge, încercând să fraudeze în acest mod competența instanțelor române.

Așa cum s-a menționat anterior, imobilul respectiv reprezintă o casă de vacanță, tratată ca atare de către soți, iar Judecătoria Buftea în cadrul litigiului de ordonanță președințială privind încredințarea minorilor a reținut deja faptul că soții au cumpărat în Saint Martin o casă de vacanță.

De asemenea, din exprimarea neîndoielnică a textului Regulamentului, este necesar ca ambii soți să aibă reședința obișnuită într-un anumit stat membru pentru ca instanțele acestuia să devină competente conform acestei ipoteze.

În ceea ce o privește pe Ioana-Irina Truică, așa cum a demonstrat deja, nici măcar în cazul ei nu este posibilă stabilirea unei adevărate reședințe obișnuite în sensul Regulamentului în Insula Saint Martin.

În privința pârâtului, niciodată nu i-am stabilit reședința obișnuită în Saint Martin, ci am continuat să locuiesc la domiciliul conjugal din Snagov. După ce a constatat că soția sa refuză să se întoarcă acasă, m-am deplasat ocazional în insulă pentru a o convinge pe aceasta să se reîntoarcă. Șederea pârâtului în Saint Martin a fost similară șederii din perioada în care familia nu deținea o proprietate în insulă, respectiv a avut caracter ocazional, în timpul vacanței de iarnă din România.

Pârâtul Remus Truică, nu și-a stabilit niciodată reședința obișnuită în Insula Saint Martin, împrejurare deja reținută de Judecătoria Buftea în cadrul dosarului de ordonanță președințială încredințare minori, cu prilejul respingerii excepției de necompetență generală a instanței române.

În concluzie, singura reședință comună a soților este cea din România, județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154 (Vila Snagov), fapt de natură să confirme competența jurisdicțională a instanțelor române și faptul că instanța din insula Saint Martin a pronunțat o ordonanță de neconciliere lovită de nulitate absolută, întrucât emană de la o instanță necompetentă material.

În ipoteza 2 - ultima reședință a soților în condițiile în care unul dintre ei încă locuiește acolo s-a arătat că pârâtul locuiește în continuare și a locuit neîntrerupt în România, județul Ilfov, comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor nr. 154 (Vila Snagov), ultima reședință obișnuită a soților, pe care soția sa a părăsit-o la data de 7 iulie 2011, când a venit și și-a luat autoturismul marca Range Rover și lucrurile personale de la domiciliul conjugal.

În concluzie, prin raportare la prevederile art. 3 alin. 1 lit. a ipoteza 2, competența jurisdicțională de soluționare revine instanțelor române, iar în concret Judecătoriei Buftea, iar nu instanței de pe Insula Saint Martin. Instanța română este neîndoielnic competentă atât în baza criteriului incontestabil al cetățeniei comune a soților, cât și în baza îndeplinirii cel puțin a unei ipoteze referitoare la reședința obișnuită a unuia sau ambilor soți.

Toată această demonstrație având ca premisă dispozițiile Regulamentului CE nr. 2201/2003 are ca finalitate dovedirea faptului că Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011 de instanța din Basse Terre, Insula Saint Martin, Antilele Olandeze este nelegală, fiind pronunțată de o instanță incompetentă general, material și teritorial. Or, potrivit art. 105 alin. 1 C.proc.civ., actele de procedură îndeplinite de un judecător cu neobservarea sau încălcarea normelor de competență sunt lovite de nulitate absolută, care operează de drept, aceasta urmând doar a fi constatată prin hotărâre judecătorească.

Pârâtul a mai arătat că ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27 iunie 2011 de instanța din Basse Terre, Insula Saint Martin, nu i-a fost comunicată potrivit dispozițiilor art. 7 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială - motivul de refuz al recunoașterii prevăzut de art. 23 alin. 1 lit. a) din Regulament.

Astfel, potrivit art. 1 - „Domeniul de aplicare” din acest act normativ comunitar direct aplicabil în dreptul intern și în ordinea de drept intern: „Prezentul regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (acta iure imperii)”.

De asemenea, potrivit art. 7 - „Notificarea sau comunicarea actelor”: Agenția de primire notifică sau comunică ori dispune notificarea sau comunicarea actului, fie în conformitate cu legislația statului membru de destinație, fie în modalitatea specială solicitată de agenția de transmitere, dacă o astfel de modalitate nu este incompatibilă cu legislația statului membru în cauză.

Agenția de primire ia toate măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării unui act cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de o lună de la primire. În cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea în termen de o lună de la primire, agenția de primire: a) informează imediat agenția de transmitere prin intermediul certificatului din formularul tip din anexa I, care se redactează în condițiile menționate la articolul 10 alineatul (2); și b) continuă să ia măsurile necesare pentru notificarea sau comunicarea actului, cu excepția unor dispoziții contrare din partea agenției de transmitere, în cazul în care notificarea sau comunicarea pare să se poată efectua într-un termen rezonabil”.

Regulamentul CE nr. 1393/2007 conține o reglementare specifică privind notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare în spațiul comunitar european, în condițiile în care potrivit Tratatului de aderare al României la Uniunea Europeană, intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2007, orice hotărâre judecătorească pronunțată într-un stat membru al spațiului european este de drept recunoscută în orice alt stat membru. Pentru ca dreptul la apărare și la informare al părților implicate în litigii cu componente de extraneitate pan-europene să fie efectiv, legiuitorul european a conceput un

sistem de comunicare, respectiv de notificare a actelor judiciare susceptibile a produce efecte in mai multe state membre ale Uniunii.

Or, în speță, pârâtul are domiciliul în fapt în România, Snagov, județul Ilfov, str. Florilor nr. 154 și nu i-a fost niciodată comunicată pe calea acestei reglementări Ordonanța de neconciliere.

Ordonanța de neconciliere a fost pronunțată fără a oferi minorelor Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-Irina posibilitatea de a fi ascultate în mod nemijlocit de către judecătorul din Insula Saint Martin - motivul de refuz al recunoașterii prevăzut de art. 23 alin. 1 lit. b) din Regulament: Deși instanța din Basse Terre, Insula Saint Martin, Antilele Olandeze a fost investită de către petenta Truică Ioana-Irina cu o cerere prin care s-a solicitat și atribuirea răspunderii părintești asupra minorelor Truică Maria-Raluca și Truică Natalia-Irina, instanța insulară a soluționat această cerere și a dispus ca minorele să locuiască alături de mamă fără a fi procedat în prealabil la audierea minorelor.

Audierea minorului reprezintă o procedură esențială în spiritul și litera Regulamentului E nr. 2201/2003, care are ca principiu de reglementare respectarea interesului superior al copilului. Respectarea și aducerea la îndeplinire a acestui deziderat sunt realizate printr-o serie de garanții procesuale, între care se situează și procedura audierii minorului, în așa fel încât magistratul sesizat cu o cerere întemeiată pe dispozițiile Regulamentului să se asigure că pronunță o hotărâre legală și temeinică, de natură a corespunde voinței și interesului minorului asupra căreia se vor răsfrânge nemijlocit efectele hotărârii.

De aceea Regulamentul prevede, sub sancțiunea nerecunoașterii, ca hotărârea pronunțată în materia răspunderii părintești să se întemeieze și pe răspunsurile și voința exprimată chiar de copil în cursul audierii sale.

În speță, judecătorul din Saint Martin a omis să audieze fetițele, pronunțând astfel o hotărâre netemeinică și nelegală, întrucât nu ține cont de voința liber exprimată a minorelor cu privire la care aceasta dispune.

Această împrejurare constituie, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. 1 lit. b) din Regulamentul CE nr. 2201/2003, un motiv expres reglementat de refuz al recunoașterii pe teritoriul României a efectelor Ordonanței de neconciliere pronunțate la data de 27 iunie 2011 pe instanța din Saint Martin.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri, fiind depus la dosar și **raportul de anchetă socială** la domiciliul pârâtului, efectuat de Primăria Comunei Snagov, în calitate de autoritate tutelară.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. 2 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, art.9 alin.3 și 4 din Legea nr.369/2004 pentru aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr.100/1992 și art.11 alin.2 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, la data de 10.11.2011 s-a procedat la **ascultarea în camera de consiliu a minorelor Truică Maria Raluca și Truică Natalia Irina**, în prezența unui **psiholog** din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 1 București, care a redactat și **rapoartele de evaluare psihologică**.

Examinând cererea în raport de dispozițiile Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, ale Legii nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției de la Haga și ale Regulamentului Consiliului (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, pe baza probelor administrate în cauză, tribunalul reține că este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Minorele **TRUICĂ MARIA-RALUCA și TRUICĂ NATALIA-IRINA**, ambele născute la data de 25.07.2004, în București, sectorul 5, sunt fiicele lui Truică Remus și Truică Ioana-Irina, rezultate din căsătoria acestora încheiată la data de 09.02.2002 la București, având cetățenie română, astfel cum rezultă din actele de stare civilă depuse la dosar.

Din înscrisurile administrate în cauză, respectiv ordonanța de neconciliere pronunțată de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre, Republica Franceză, la data de 27.06.2011, cererile de înscriere și actele școlare ce emană de la Caribbean International Academy din Saint Martin, certificatul de atestare a actului de vânzare-cumpărare, eliberat de notarul public din Saint Martin, autorizația de ieșire din țară, semnată de Truică Ioana Irina la data de 29.06.2011, corespondența purtată între avocații părților din Saint Martin, actele ce emană de la organele de poliție din Saint Martin, precum și din declarațiile minorelor audiate în camera de consiliu din 10.11.2011, rezultă că la data de 27.08.2010, soții Truică Remus și Truică Ioana-Irina au cumpărat un imobil compus din teren și casă de locuit, situat în Baie Rouge Basse-Terre din Insula Saint Martin, Republica Franceză, în care au locuit împreună cu minorele începând cu luna septembrie 2010 până în luna iulie 2011, pârâtul efectuând numeroase deplasări în afara teritoriului insulei, determinate de interesele financiare și personale.

Înscrisurile menționate și declarațiile minorelor atestă faptul că din luna septembrie 2010 cele două minore au fost înscrise în clasa I și au urmat întregul an școlar 2010-2011, până la vacanța de vară, promovând în clasa a II-a, la Caribbean International Academy din Saint Martin, instituție privată de învățământ situată în partea olandeză a insulei, în apropierea locuinței lor, ambii părinți decizând această școlarizare, astfel cum s-a reținut ca fiind un fapt necontestat, prin ordonanța de neconciliere pronunțată de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre, Republica Franceză, la data de 27.06.2011.

Pe fondul neînțelegerilor dintre soți, la data de 06.06.2011, reclamanta Truică Ioana-Irina a introdus pe rolul Tribunalului de Înalță Instanță din Basse-Terre, din Saint Martin, o cerere de divorț, încredințare minore și partaj bunuri comune, împotriva pârâtului Truică Remus.

Ca urmare, în cadrul procedurii prealabile, prin ordonanța de neconciliere pronunțată de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre la data de 27.06.2011, instanța franceză a stabilit că, deși părțile sunt cetățeni români, este competentă să soluționeze cererea de divorț și încredințare copii, precum și pe cea privind măsurile financiare, în baza art.8 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, denumit Bruxelles II bis și a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 44/2001

privind competența judiciară, recunoașterea și executarea deciziilor în materie civilă și comercială, denumit Bruxelles I.

Prin această ordonanță de neconciliere, instanța franceză a reținut că reședința stabilă a soților, la data introducerii cererii de chemare în judecată, este în Saint Martin, unde s-au stabilit reclamanta și copiii și unde se afla și pârâtul la acea dată, care ocupa vila ce constituie „principalul loc de reședință a soților”, „ceea ce acesta admite implicit solicitându-i soției să revină alături de el, <acasă>”.

În consecință, prin ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, executorie de drept, Tribunalul de Întăi Instanță din Basse-Terre a fixat provizoriu reședința celor două minore cu mama, reclamanta Trucă Ioana-Irina; a stabilit în favoarea pârâtului Trucă Remus un program de vizitare minore sub rezerva prezenței sale la Saint Martin; a obligat pârâtul la plata pensiei lunare de întreținere în favoarea minorelor, pensie ce va fi plătită reclamantei; a stabilit că autoritatea parentală se exercită în comun de către părinți, în sensul că părinții trebuie să ia de comun acord toate deciziile importante referitoare la domiciliul, educația copiilor, sănătate, religie și practică religioasă; părintele tutore al copilului, pe perioada de reședință care îi este atribuită, este abilitat să ia singur toate deciziile referitoare la viața curentă a copilului și toate deciziile necesare de urgență; fiecare ieșire de pe teritoriul național a copilului este supusă acordului prealabil al celuilalt părinte și informării sale în timp util. Prin aceeași hotărâre, tribunalul francez a stabilit că soții au dreptul să își organizeze viața separată la domiciliile pe care le doresc. Așa cum se consemnează în hotărâre, ambele părți au fost prezente la proces, personal și asistate de avocați, hotărârea comunicându-li-se sub semnătură.

În executarea acestei ordonanțe de neconciliere, la cererea pârâtului comunicată prin avocat, reclamanta a semnat la data de 29.06.2011 autorizația de ieșire din țară, prin care le-a autorizat pe minore să părăsească teritoriul național francez împreună cu pârâtul, tatăl lor, de la data de 01.07.2011 până la data de 21.07.2011, cu obligația pârâtului de a aduce copiii înapoi la reclamantă, la domiciliul său din Saint Martin, în seara zilei de 21.07.2011, obligație asumată de pârât conform scrisorii oficiale expediate de avocatul său din Saint Martin, depusă în limba franceză și în traducere autorizată în limba română, la filele 109 și 117 din dosar.

În pofida obligației asumate în scris, după sosirea în România pârâtul a refuzat să înapoieze minorele la domiciliul mamei din Saint Martin, la data de 21.07.2011 comunicând reclamantei, prin intermediul avocaților acesteia din România, o notificare înregistrată de B.E.J. Georgiana Jalbă sub nr.317 N/20.07.2011, prin care îi aducea la cunoștință refuzul de înapoiere a copiilor la reședința din Saint Martin și faptul că a introdus acțiune de divorț și încredințare copii, precum și cerere de ordonanță președințială privind încredințarea provizorie a minorelor în timpul procesului de divorț, pe rolul Judecătorei Buftea.

Actele îndeplinite de pârât dovedesc faptul că reținerea minorelor în România a fost premeditată de acesta, pârâtul introducând acțiune de divorț și încredințare copii, precum și cererea de încredințare provizorie pe calea ordonanței președințiale, anterior deplasării copiilor în România.

În speță nu s-a făcut dovada consimțământului reclamantei cu privire la reținerea minorelor în România de către pârât, dimpotrivă, cererea de înapoiere a minorelor, formulată de reclamantă la data de 24.08.2011 în fața autorității centrale franceze, în temeiul Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, reprezintă dovada certă a refuzului reclamantei de a consimți la reținerea minorelor pe teritoriul României de către pârât.

Potrivit art.4 din Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, la care România a aderat prin Legea nr.100/1992, Convenția se aplică oricărui copil care își avea reședința obișnuită într-un stat contractant imediat înainte de încălcarea drepturilor privind încredințarea sau vizitarea, iar aplicarea sa încetează când copilul atinge vârsta de 16 ani.

Probele administrate în cauză dovedesc, așa cum s-a relevat mai sus, că anterior deplasării în România, reședința obișnuită a minorelor se afla în Republica Franceză – Insula Saint Martin, la domiciliul mamei, reședință stabilită inițial, în septembrie 2010, de comun acord de către ambii părinți, așa cum a reținut și instanța franceză care a pronunțat ordonanța de neconciliere din 27.06.2011, iar apoi, după introducerea cererii de divorț și încredințare copii de către reclamantă, reședința copiilor a fost stabilită provizoriu tot în Saint Martin, la domiciliul mamei, de către instanța franceză.

Sușinerile pârâtului în sensul că reședința obișnuită a minorelor este în comuna Snagov, județul Ilfov, vor fi înlăturate ca neîntemeiate, înscrisurile invocate de pârât neputând proba acest fapt.

Astfel, este necontestat de părți faptul că până în septembrie 2010 minorele au locuit împreună cu reclamanta la Snagov, în reședința familiei din str.Florilor, nr.154, unde minorele au fost duse din nou de pârât după sosirea în România, în iulie 2011.

Din perspectiva art.3 alin.1 lit.a din Convenția de la Haga din 1980, asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, este irelevantă perioada în care copiii au locuit în România anterior stabilirii reședinței în Saint Martin.

Ceea ce interesează sub aspectul aplicării Convenției, este reședința obișnuită a copilului imediat înaintea deplasării ori reținerii ilicite pe teritoriul altui stat contractant, or, din probele administrate, rezultă cu evidentă că din luna septembrie 2010, reședința minorelor a fost stabilită de părinții lor în Saint Martin, vizita făcută în România în timpul vacanței de iarnă a anului 2010 neavând semnificația stabilirii altei reședințe.

Declarațiile olografe din 29.07.2011 ale constructorului casei din comuna Snagov și preotului paroh din comuna Snagov, nu au valoare probatorie ca înscrisuri, nefiind îndeplinite cerințele art.1171 și urm. și ale art.1176 și urm. C.civ., prin aceste declarații pârâtul tinzând să eludeze dispozițiile legale în materia probei testimoniale, probă ce i-a fost respinsă ca neutilă prin încheierea din 03.11.2011, pentru considerentele expuse în încheiere. Ca urmare, cele două declarații olografe nu au valoare probatorie nici în cadrul probei cu înscrisuri, nici în cadrul probei cu martori, autorii declarațiilor nefiind audiați în mod nemijlocit de tribunal, în condiții de contradictorialitate. Cele relatate de

constructor sunt cunoscute numai de la pârât și, la fel ca și declarația preotului, vizează aspecte generale din viața familiei anterior plecării în Saint Martin, în privința declarației preotului paroh punându-se chiar problema respectării de către acesta a obligației de păstrare a secretului confesiunii minorelor, întrucât a dezvăluit cele relatate de minore la confesiune.

De asemenea, jurnalul bonelor, depus de pârât, nu are nicio relevanță în cauză, acest jurnal prezentând în detaliu programul de masă și somn, precum și starea de sănătate a minorelor în primul an de viață, or, ceea ce interesează în procesul de răpire este ce s-a întâmplat în ultimul an din viața minorelor, în prezent în vârstă de 7 ani.

De altfel, nici pârâtul nu a reușit să facă dovada că în ultimul an, respectiv în perioada septembrie 2010-iunie 2011, a avut reședința obișnuită în Snagov, domiciliul său, conform pașaportului eliberat de autoritățile române în anul 2008, fiind în Monaco, la fel ca și domiciliul minorelor, menționat în pașapoartele individuale ale acestora eliberate de autoritățile române în anul 2009, iar cartea de identitate provizorie a pârâtului atestă faptul că acesta și-a stabilit reședința în Snagov începând cu data de 05.09.2011, după formularea de către reclamantă a cererii de înapoiere a minorelor și a cererii de încuviințare a executării silite în România a ordonanței de neconciliere pronunțate la data de 27.06.2011, de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre.

Declarația depusă la fila 449 din dosar, prin care pârâtul și-a exprimat acordul ca minorele să călătorească împreună cu reclamanta în Franța, Insula Saint Martin, în perioada 13.09.2010-30.10.2010, nu face dovada că minorele aveau anterior călătoriei reședința obișnuită în Snagov, în acea declarație nefiind menționat nici un domiciliu sau reședință a părinților ori a minorelor. De asemenea, acea declarație nu face dovada că reclamanta este cea care a răpit minorele în toamna anului 2010 prin stabilirea reședinței lor în Saint Martin, nefiind depusă nicio hotărâre judecătorească irevocabilă care să constate răpirea și nici măcar o cerere de înapoiere a minorelor formulată de pârât. Acordul pârâtului pentru călătoria minorelor în Saint Martin nu infirmă ipoteza stabilirii reședinței copiilor în Saint Martin prin decizia ambilor părinți, ci, dimpotrivă, o confirmă, chiar minorele declarând în camera de consiliu din 10.11.2011 că s-au stabilit în insulă împreună cu părinții, la vârsta de 6 ani, că au frecventat școala în Saint Martin întregul an școlar și că au locuit împreună cu mama, tata și bona.

Raportul de anchetă socială efectuat de Primăria Comunei Snagov la reședința actuală a pârâtului, precum și rapoartele psihologice cu privire la minore, efectuate de D.G.A.S.P.C. Ilfov, la cererea pârâtului, nu fac dovada că în perioada septembrie 2010-iunie 2011 reședința obișnuită a minorelor era în Snagov, toate aceste rapoarte fiind întocmite ulterior reținerii copiilor în România de către pârât în iulie 2011 și fiind solicitate de pârât pro causa, având în vedere că după introducerea de către reclamantă a cererii de divorț în Saint Martin, pârâtul a sesizat, la rândul său, instanța română cu o cerere similară. Este de observat faptul că raportul de anchetă socială a fost întocmit de Primăria Comunei Snagov fără a fi dispus de tribunal, la data de 19.10.2011 și transmis prin fax în aceeași zi, anterior primului termen de judecată din 20.10.2011, în condițiile în care la dosar nu s-a restituit dovada de citare a autorității tutelare pentru acel termen. Totodată, raportul de anchetă socială menționează că datele

anchetei sociale au rezultat din „discuțiile purtate”, fără a se preciza cine a participat la discuțiile cu asistenții sociali și fără a se preciza care a fost intervalul de timp în cursul anului 2011 când minorele au fost plecate cu mama lor.

Dimpotrivă, raportul de anchetă socială efectuat de aceeași autoritate tutelară la data de 29.07.2011 în cadrul procesului de divorț aflat pe rolul Judecătoriei Buftea, evocă perioada în care familia Truică a locuit la Snagov, fără a preciza ce s-a petrecut din vara anului 2010 până în vara anului 2011, aceasta fiind tocmai perioada în discuție pentru determinarea reședinței obișnuite a minorelor imediat înaintea răpirii.

Înscrisurile ce atestă faptul că soții Truică dețin în proprietate un imobil în comuna Snagov, satul Snagov, str.Florilor, nr.154, județul Ilfov, pentru care plătesc impozit și facturile de utilități pentru acest imobil, de asemenea nu probează faptul că minorele au avut reședința obișnuită în Snagov anterior reținerii lor în România de către pârât, întrucât, așa cum rezultă din probele administrate, părțile dețin în proprietate mai multe imobile, atât în România, cât și în străinătate, inclusiv în Saint Martin, iar exercitarea dreptului de proprietate nu implică în mod necesar ca familia să locuiască efectiv în imobilul respectiv, cu atât mai mult cu cât, din înscrisurile depuse de pârât, ce emană de la Oficiul Național al Registrului Comerțului, în imobilele din Snagov și din București, proprietatea părților, au sediul social și funcționează mai multe societăți comerciale în care soții au calitatea de asociat.

Pe de altă parte, pentru a avea reședința obișnuită în Saint Martin, nu este necesar ca cei doi soți să aibă interese de afaceri în insulă, pentru stabilirea reședinței fiind suficient ca familia să locuiască acolo efectiv, cu caracter de continuitate, o perioadă suficient de mare, care să conducă la concluzia că aceea este locuința statornică. În același timp, ceea ce interesează în speță este reședința obișnuită a minorelor în perioada imediat anterioară reținerii lor în România, întrucât în privința pârâtului chiar prin ordonanța de neconciliere a instanței franceze s-a reținut că acesta călătorea frecvent la Monaco, unde are de altfel stabilit domiciliul, precum și în alte zone.

Pentru aceleași rațiuni, cardurile de asigurare privată de sănătate, depuse de pârât, nu fac dovada reședinței obișnuite a minorelor în Snagov, în virtutea principiului libertății contractuale pârâtul putând încheia contracte de asigurare privată de sănătate în orice stat a cărui legislație permite asemenea contracte, iar cardurile nu menționează data emiterii lor, pentru a se putea stabili dacă sunt anterioare sau ulterioare reținerii minorelor în România de către pârât. Celelalte înscrisuri privind consultarea de drepturi la data de 11.08.2011, depuse de pârât, nu conțin suficiente informații pentru a fi avute în vedere la soluționarea cauzei, neputându-se stabili de la cine emană și în ce scop au fost întocmite.

Cele două minore a căror înapoiere se cere în temeiul Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, sunt așadar cetățeni români cu domiciliul în străinătate, domiciliul lor legal fiind stabilit în Monaco, în privința cărora prin hotărâre judecătorească executorie de drept, pronunțată de o instanță dintr-un stat membru al Uniunii Europene, s-a stabilit că au reședința obișnuită în Saint Martin și li s-a fixat provizoriu

reședința la mamă pe timpul procesului de divorț și încredințare copii, cu care reclamanta a investit instanța franceză.

Potrivit dispozițiilor art.8 alin.1 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, ce are aplicare directă în dreptul național, instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.

Totodată, potrivit art.21 alin.1 din același regulament comunitar, hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recursă la vreo procedură.

Motivul refuzului recunoașterii ordonanței de neconciliere, decurgând din art.23 lit.b din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003, invocat de pârât, nu subzistă în cauză, întrucât, pe de o parte, ordonanța de neconciliere a fost pronunțată într-o procedură de urgență ce precede judecarea propriu-zisă a procesului de divorț de către instanța franceză, iar pe de altă parte, pârâtul nu a făcut dovada că normele fundamentale de procedură din dreptul francez prevăd obligativitatea ascultării copilului în vârstă de 6 ani în procesele privind răspunderea părintească, la data de 27.06.2011 minorele având vârsta de 6 ani.

Dispozițiile art.24 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003 interzic controlul competenței instanței judecătorești din statul membru de origine, criteriul ordinii publice menționat la art.22 lit.a și art.23 lit.a neputând fi aplicat normelor de competență menționate la art.3-art.14.

În raport de aceste dispoziții ale dreptului comunitar, ordonanța de neconciliere pronunțată de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre la data de 27.06.2011, nu poate fi cenzurată de instanța română investită cu soluționarea cererii având ca obiect răpire internațională de copii, nici sub aspectul recunoașterii efectelor sale pe teritoriul României, nici sub aspectul competenței instanței franceze.

Cu atât mai mult, instanța română nu se poate constitui într-o instanță de control judiciar față de instanța franceză, toate susținerile pârâtului cu privire la nelegalitatea și netemeinicia ordonanței de neconciliere pronunțate de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre la data de 27.06.2011, urmând a fi înlăturate, față de împrejurarea că asemenea critici împotriva hotărârii instanței franceze pot fi formulate numai în cadrul căilor de atac exercitate potrivit dreptului francez, din înscrisurile depuse la dosar nerezultând că această hotărâre a fost desființată în calea de atac.

În consecință, cele reținute de tribunalul francez în ordonanța de neconciliere din 27.06.2011, cu privire la reședința obișnuită a minorelor, nu pot fi înlăturate de înscrisurile imprecise depuse de pârât și cu atât mai mult împotriva unei hotărâri judecătorești executorii, care are forța probantă a unui înscris autentic, nu poate fi primită proba cu martori potrivit dispozițiilor art.1191 C.civ., rămase în vigoare și după data intrării în vigoare a noului Cod civil.

Pe de altă parte, chiar dacă în luna septembrie 2010, părțile nu ar fi stabilit împreună reședința obișnuită a minorelor în Saint Martin, această reședință este

stabilită prin ordonanța de neconciliere din 27.06.2011 a Tribunalului de Înalță Instanță din Basse-Terre, care a fixat provizoriu reședința copiilor la mamă, cu dreptul tatălui de vizitare sub rezerva prezenței sale la Saint Martin, iar reținerea copiilor pe teritoriul României la data de 21.07.2011, de către pârât, încalcă dispozițiile acestei ordonanțe de neconciliere.

Rezultă că, întrucât minorele își aveau reședința obișnuită într-un stat contractant, respectiv în Republica Franceză – Insula Saint Martin, imediat înainte de încălcarea drepturilor privind încredințarea sau vizitarea, iar minorele au vârsta de 7 ani, în cauză este aplicabilă Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii.

În conformitate cu art.3 din Convenție, deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită: a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat, înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii, acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit. Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluși stat.

În raport de dispozițiile art.97 și art.98 din Codul familiei român, în vigoare la data reținerii minorelor în România de către pârât, precum și în raport de dispozițiile art.309 din Codul civil francez și ale ordonanței de neconciliere pronunțate de Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre la data de 27.06.2011, autoritatea părintească este exercitată de comun acord de către cei doi părinți, în sensul că părinții trebuie să ia de comun acord toate deciziile importante referitoare la domiciliul, educația copiilor, sănătate, religie și practică religioasă; părintele tutore al copilului, pe perioada de reședință care îi este atribuită, este abilitat să ia singur toate deciziile referitoare la viața curentă a copilului și toate deciziile necesare de urgență; fiecare ieșire de pe teritoriul național a copilului este supusă acordului prealabil al celuilalt părinte și informării sale în timp util.

Prin urmare, în speță sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.3 din Convenție, în sensul că reținerea minorelor în România de către tată, fără acordul mamei, reprezintă o neînapoiere ilicită, deoarece imediat înaintea neînapoierii dreptul privind încredințarea copiilor era atribuit, potrivit Codului familiei român și Codului civil francez, ambilor părinți, în plus, prin hotărârea instanței franceze reședința copiilor era stabilită provizoriu la mamă, iar acest drept era exercitat în mod efectiv de către reclamantă ori ar fi fost astfel exercitat dacă nu ar fi survenit reținerea ilicită.

În speță sunt aplicabile dispozițiile Convenției de la Haga și având în vedere cele reținute prin Raportul explicativ Vera-Perez, conform căruia trebuie să fie asimilat unei asemenea situații (deplasării ilicite) refuzul de a reintegra copilul în mediul său, după un sejur în străinătate, consimțit de persoana căreia îi fusese încredințat, în speță reclamanta având un drept de încredințare provizorie stabilit prin hotărâre judecătorească executorie de drept.

În accepțiunea art.5 lit.a din Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii și a art.2 pct.9 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003, dreptul privind încredințarea include dreptul cu privire la îngrijirile convenite persoanei copilului și, îndeosebi, acela de a hotărî asupra locului reședinței sale.

Reclamantei i-a fost atribuit un drept de încredințare provizorie prin ordonanța de neconciliere din 27.06.2011 a instanței franceze, fiind stabilită provizoriu reședința copiilor la mamă, cu dreptul tatălui de vizitare în Insula Saint Martin, niciunul dintre părinți neavând dreptul de a scoate copiii de pe teritoriul național francez fără informarea în timp util și acordul prealabil al celuilalt părinte.

Toate demersurile și deciziile referitoare la minore trebuie să fie subordonate principiului interesului superior al copiilor, potrivit dispozițiilor art.2 din Legea nr.272/2004 și art.3 alin.1 din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr.18/1990, republicată.

Potrivit art.19 din Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, hotărârea de înapoiere nu afectează fondul dreptului privind încredințarea, astfel încât în cadrul mecanismului de returnare sumară reglementat de Convenție, nu se pune în discuție dreptul privind încredințarea copilului unuia sau altuia dintre părinți.

Pe de altă parte, în conformitate cu prevederile art. 14 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament, minorele în cauză beneficiind de prevederile acestei legi în temeiul art.3 lit.e.

Tribunalul apreciază că în cauză nu sunt incidente niciunul din cazurile în care se poate refuza înapoierea minorelor în Franța-Insula Saint Martin, prevăzute de art.13 din Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, deoarece mama copiilor nu și-a exprimat consimțământul la reținerea lor în România de către tată; aceasta exercita în mod efectiv dreptul privind încredințarea la data neînapoierii, atribuit în comun celor doi părinți; nu s-a făcut dovada că există un risc grav ca înapoierea minorelor să le expună unui pericol fizic sau psihic sau că în orice alt chip să le situeze într-o situație intolerabilă; iar minorele în vârstă de 7 ani nu au maturitatea și vârsta necesare pentru a-și exprima opinia cu privire la înapoiere, aflându-se sub influența puternică a tatălui care se opune înapoierii.

În privința pericolului fizic sau psihic la care ar fi expuse minorele în cazul înapoierii în Saint Martin, tribunalul reține că acesta nu a fost dovedit prin nici un mijloc de probă, iar pericolele invocate de pârât, decurgând din condițiile meteorologice și rata criminalității pe insulă, în nici un caz nu pot fi reținute ca temei al refuzului de înapoiere a copiilor. Calamități naturale au avut loc și în România, în fiecare an producându-se inundații devastatoare în mai multe zone din țară, iar România nu este un stat cu rata criminalității zero.

Aceste presupuse pericole grave la care ar fi expuse minorele în Saint Martin, nu au împiedicat totuși pe pârât să petreacă vacanțele împreună cu reclamanta și minorele timp de 8 ani în Saint Martin, unde în final au cumpărat o casă în care au locuit timp de aproape un an, au înscris minorele la o școală

privată pe care acestea au frecventat-o întregul an școlar și le-au reînscris din data de 22.03.2011 pentru următorul an școlar.

De asemenea, presupusa relație extraconjugală a reclamantei, invocată de pârât, nu constituie un impediment la înapoiere în sensul art.13 alin.1 lit.b din Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, ambele părți acuzându-se reciproc de infidelitate, ceea ce înseamnă că minorele ar fi supuse aceluiași pericol, în egală măsură, dacă ar continua să locuiască împreună cu pârâtul. Relațiile extraconjugale ale părinților nu constituie în sine pericole fizice sau psihice care să justifice refuzul de înapoiere a copiilor la reședința obișnuită din Saint Martin, potrivit ordonanței de neconciliere din 27.06.2011 soții putând să-și organizeze viața separată la domiciliile pe care le doresc, iar încălcarea obligației de fidelitate de către soți excede cadrului procesual având ca obiect răpire internațională de copii, putând fi analizată în cadrul procesului de divorț.

În ceea ce privește împotrivirea minorelor la înapoiere, tribunalul reține că fiind ascultate în camera de consiliu din 10.11.2011, potrivit dispozițiilor art. 24 alin. 2 din Legea nr. 272/2004, art.9 alin.3 și 4 din Legea nr.369/2004 și art.11 alin.2 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003, cele două minore au arătat că nu doresc să se întoarcă în Saint Martin, fără a expune un motiv rațional și pertinent pentru care se opun înapoierii.

Ambele minore au invocat aceleași motive pentru care se opun înapoierii, și anume, existența unui singur anotimp în Insulele Caraibe, fără a putea preciza care este acesta, lipsa zăpezii și faptul că școala era plictisitoare pentru ele.

În antiteză cu situația din Saint Martin, minorele au declarat că la Școala nr.11 din București, unde pârâtul le-a înscris în clasa a II-a în anul școlar 2011-2012, copiii sunt foarte gălăgioși și agresivi, iar lecțiile sunt mult mai grele, ceea ce l-a determinat pe pârât să o angajeze pe învățătoarea minorelor pentru a le medita la locuința acestuia din București, folosită alternativ cu reședința din Snagov.

Deși pârâtul a susținut că minorele s-au integrat în noul mediu din România și și-au făcut prieteni la școală și acasă, depunând în acest sens caracterizări și declarații olografe ale învățătoarei acestora, cu eludarea din nou a dispozițiilor legale în materia probei testimoniale, audiate fiind în camera de consiliu, minorele nu au putut preciza ce prieteni au în România, nici măcar pe cei apropiați familiei, când și-au făcut prieteni și unde locuiesc aceștia. Dimpotrivă, minora Natalia Irina Truică a declarat că nu își cunoaște toți cei 35 de colegi de clasă, care sunt foarte gălăgioși și îi provoacă dureri de cap.

Totodată, minora Natalia Irina Truică a declarat că deși reclamanta le-a cerut să stea mai puține zile în România, pârâtul este cel care nu le lasă să plece în Caraibe, iar învățătoarea minorelor, care le acordă și meditații în locuința pârâtului din București, le-a spus că trebuie să stea în România pentru că aici este locul lor, în România și oriunde ar pleca, trebuie să se întoarcă la București.

În raport de dispozițiile art.24 alin.4 din Legea nr.272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările și completările ulterioare și de cele ale art.12 din Convenția privind drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr.18/1990, opiniile copilului ascultat vor fi

luate în considerare și li se va acorda importanța cuvenită, în raport cu vârsta și cu gradul de maturitate a copilului.

În același sens sunt și dispozițiile art.13 alin.2 din Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, care dau posibilitatea tribunalului sesizat cu cererea de răpire, să refuze a dispune înapoierea copilului care se împotrivesc înapoierii și care a atins o vârstă sau o maturitate care face necesar să se țină seama de opinia sa.

Din declarațiile minorelor ascultate în camera de consiliu din 10.11.2011, rezultă că acestea nu au reprezentarea clară a dorințelor lor și a modului în care pot fi realizate, având și un deficit pronunțat de orientare temporală, minorele neputând preciza data la care are loc audierea, zilele săptămânii, când au fost aduse în România de către pârât și nici ce anotimp era. Acest lucru pare firesc având în vedere vârsta minorelor de 7 ani și traumele la care au fost supuse pe fondul relației conflictuale dintre părinții lor, după separarea lor de mamă prin reținerea ilicită de către tată pe teritoriul României minorele aflându-se sub influența pârâtului, care le-a indus ideea refuzului de a se întoarce în Saint Martin, la mamă.

La această concluzie conduce faptul că ambele minore au invocat aceleași motive de neînapoiere, aproximativ în aceiași termeni; Maria Raluca a arătat că îi este dor de mama, dar abia așteaptă ca tata să le ducă la un mall la locul de joacă, tatăl oferindu-le cadouri în preziua audierii la tribunal, minorele venind la audiere însoțite de câte una dintre jucăriile cumpărate de pârât cu acea ocazie. Natalia Irina a arătat că pârâtul este cel care se opune întoarcerii lor în Caraibe, ambele minore manifestând afecțiune atât față de reclamantă, cât și față de pârât.

Totodată, învățătoarea copiilor, persoană cu influență covârșitoare pentru orice școlar în vârstă de 7 ani, le-a spus minorelor că trebuie să stea în România pentru că locul lor este aici, învățătoarea fiind angajată de pârât să le mediteze pe minore în locuința lor, aflându-se deci în relații de interese cu pârâtul.

Rapoartele psihologice redactate cu ocazia audierii minorelor, de către psihologul din cadrul D.G.A.S.P.C. Sector 1 București care le-a asistat, relevă faptul că acestea au răspuns în mod autentic și spontan întrebărilor puse de tribunal, că au fost relaxate și cooperante în timpul audierii, și-au motivat dorințele în funcție de ce simțeau. Rapoartele psihologice concluzionează că minorele dispun de discernământ în conformitate cu vârsta cronologică, ceea ce nu înseamnă că acest discernământ este absolut și face necesar a se ține seama de opinia minorelor, ci că au discernământul unui copil în vârstă de 7 ani.

Din faptul că minorele au răspuns în mod autentic și spontan întrebărilor puse de tribunal, rezultă că cele relevate de ele cu ocazia audierii, expuse mai sus, denotă cu claritate influența pe care pârâtul a exercitat-o asupra minorelor după răpire, personal, în cadrul discuțiilor purtate cu acestea și prin cadourile oferite, precum și prin intermediul învățătoarei copiilor, pentru a le induce opoziția la înapoierea în Saint Martin, astfel încât opinia minorelor nu este exprimată în mod liber și conștient.

Deși în speță nu se regăsește ipoteza art.12 alin.2 din Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, care dă posibilitatea instanței să refuze înapoierea copilului care s-a integrat în noul său mediu, întrucât cererea de înapoiere a fost formulată la mai puțin de 1 an de la

reținerea ilicită a copiilor de către pârât, adaptarea minorelor la noul mediu din România prezintă relevanță pentru a înțelege modul în care acestea și-au exprimat opinia cu privire la înapoiere.

Așa cum s-a relevat anterior, singurul lucru care le atrage în România este reședința din Snagov, pe care o percep ca pe un castel, unde sunt înconjurate de un personal de serviciu numeros, dar mediul școlar le sperie din cauza numărului prea mare de copii din clasă, a agresivității colegilor de clasă, care se bat cu pumnii și picioarele, strigă și mănâncă în timpul orelor și pe care nu îi cunosc prea bine, precum și a dificultății lecțiilor, având nevoie de meditații, aspecte ce rezultă din raportul de anchetă socială și declarațiile minorelor din camera de consiliu. În același timp, minorele nu au putut preciza cine le sunt prietenii din România.

Rezultă de aici că minorele s-au adaptat numai în mod aparent noului mediu de viață din România, în plan psihologic traversând o perioadă confuză și conflictuală, care a determinat pierderea reperelor stabilite în timpul când locuiau împreună cu ambii părinți.

Din aceste motive, tribunalul apreciază că minorele nu prezintă vârsta și gradul de maturitate care fac necesar a se ține seama de opinia lor, nefiind incidente prevederile art.13 alin.2 din Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980.

Pentru considerentele expuse, constatând că reținerea copiilor de către pârât pe teritoriul României este ilicită în sensul art.3 din Convenție, în temeiul art.11 raportat la art.7 din Legea nr.369/2004, tribunalul va admite cererea formulată de reclamantul Ministerul Justiției, în calitate de autoritate centrală română pentru ducerea la îndeplinire a obligațiilor stabilite prin Convenție și va obliga pârâtul să înapoieze minorele la reședința obișnuită a copiilor din Saint Martin, Franța, la mama acestora, cu reședința în Saint Martin, Domaine de la Baie Nettle, nr.10, 97150.

Împrejurarea că ulterior răpirii reclamanta a închiriat un alt imobil în Saint Martin decât cel cumpărat împreună cu pârâtul în august 2010, pe care l-a indicat drept reședință în cererea de înapoiere, nu prezintă relevanță, întrucât sfera reședinței obișnuite a copiilor include teritoriul francez al Insulei Saint Martin, nu un anume imobil, mecanismul de returnare sumară a copiilor, reglementat de Convenție, vizând înapoierea în statul reședinței obișnuite și nu înapoierea într-o anumită locuință.

În plus, prin ordonanța de neconciliere din 27.06.2011, Tribunalul de Înalță Instanță din Basse-Terre a fixat reședința provizorie a minorelor la mamă și a permis părților să-și organizeze viața separat la domiciliile pe care le doresc, atribuind reclamantei gestiunea imobilului achiziționat de părți în august 2010 până la partaj. Potrivit înscrisurilor depuse la dosar, ulterior pronunțării ordonanței de neconciliere pârâtul a închiriat imobilul proprietatea părților din Saint Martin și și-a însușit în exclusivitate veniturile din chirie, privând-o pe reclamantă de posibilitatea de a mai locui efectiv în respectivul imobil și de a-l gestiona conform hotărârii instanței franceze, astfel încât pârâtul nu își poate invoca propria turpitudine pentru a obține neînapoierea copiilor.

În temeiul art.11 alin.2 și alin. 3 din Legea nr.369/2004, va dispune executarea de către pârâtul Trucă Remus a obligației de înapoiere a copiilor în

termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, sub sancțiunea amenzii civile în favoarea statului român în cuantum de 2.500 lei și va obliga pârâtul să suporte toate cheltuielile de înapoiere a minorelor la reședința obișnuită din Saint Martin, Franța.

Văzând și dispozițiile art.12 alin.2 din Legea nr.369/2004,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea formulată de **autoritatea centrală MINISTERUL JUSTIȚIEI**, cu sediul în București, str. Apolodor, nr.17, sector 5, pentru reclamanta **TRUICĂ IOANA-IRINA**, în contradictoriu cu pârâtul **TRUICĂ REMUS**, domiciliat în comuna Snagov, satul Snagov, str. Florilor, nr.154, județul Ilfov și **autoritatea tutelară din cadrul PRIMĂRIEI COMUNEI SNAGOV**, cu sediul în comuna Snagov, județul Ilfov.

Obligă pârâtul Truică Remus să înapoieze minorele **TRUICĂ MARIA-RALUCA și TRUICĂ NATALIA-IRINA**, ambele născute la data de 25.07.2004, în București, sectorul 5, fiicele lui Truică Remus și Truică Ioana-Irina, la reședința obișnuită a copiilor din Saint Martin, Franța, la mama acestora, cu reședința în Saint Martin, Domaine de la Baie Nettle, nr.10, 97150.

Dispune executarea de către pârâtul Truică Remus a obligației de înapoiere a copiilor în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, sub sancțiunea amenzii civile în favoarea statului român în cuantum de 2.500 lei.

Obligă pârâtul Truică Remus să suporte toate cheltuielile de înapoiere a minorelor la reședința obișnuită din Saint Martin, Franța.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 25.11.2011.

PREȘEDINTE
Daniela Ileana Tănăsescu

GREFIER
Laura Gabriela Ioniță

Red. D.I.T.
Tehn. D.I.T./I.P.
7 ex.

LUMEA JUSTITIEI.RO